

Em moro

La veig dolça. Des del començament d'aquesta maleïda malaltia, que la meva mare s'ha tornat dolça. Ja no és aquella dona de bandera que passejava amb talons de vertigen pels carrers de la ciutat. Ella ja no recorda que el seu color preferit és el vermell, vermell de sang, vermell roig de passió. I ja no s'encara a qui sigui per tal de mostrar-li que ella en sap més que ningú, d'un tema o d'un altre. La mare se m'ha encongit. Però se m'ha tornat dolça. I em fa petonets petitons i abraçades càlides i em diu que m'estima, molt més que no ho havia fet abans. Abans havia de demostrar que era forta i valenta i guapa, la més guapa. I intel·ligent, i perspicaç i segura d'ella mateixa. Ara ja no li cal, tot això. No en recorda res, del seu passat de dona admirada. Em mira amb cara de por.

- No passa res, mama, soc jo, la teva filla. T'estimo molt.
- Jo també t'estimo, maca.

Maca. Em dic maca. Com s'ho diuen també les cuidadores, les infermeres, les companyes de la residència, les meves filles, les meves nétes. Totes ens diem maques. Li poso més bé la bufanda al voltant del coll. No puc evitar somriure quan penso que ella sempre duia un mocador de coll a la bossa de ma, i el treia a la mínima ventada, posant-me'l al voltant del coll. Perquè el mocador de seda protegia dels refredats, de les gripes i dels mals auguris. I ara jo només sé posar-li bé la bufanda, tan bé com puc, per evitar que s'encostipi. Li faig un petó a la galta, que ella accepta sense dir res, i ens dirigim, agafades de bracet, molt a poc a poc, cap al parterre on estan creixent unes quantes roses vermelles que seran esplendoroses d'aquí un dia o dos.

De cop i volta, ma mare s'atura. Me la miro sorpresa, i li endevino una cara de por. Però no és la por de sempre, la por de tenir algú a davant sense recordar qui és, la por de no saber on és, la por

de l'oblit. És una por més intensa. Nova. Punyent. És una por que l'ha agafada per sorpresa, tal com m'ha agafat a mi.

- Què passa, mama?

Li pregunto, esverada.

Ella no em diu res. Obre la boca, però no diu res. Té els ulls esbatanats, ploraners.

- Mama, què tens?

Es vincla cap endavant, i manté la boca oberta, els ulls esbatanats. Perd l'equilibri i cau a terra.

- Mama! Auxili! Que algú m'ajudi!!!!

Al cap de pocs segons que semblen eterns, apareixen dues noies, dues noies maques, i se'ns acosten corrents. Ens veuen a totes dues al terra, ma mare entre els meus braços, amb els ulls esbatanats, i la boca oberta.

- Mama....

Dic jo, amb veu dolça. Amb veu suplicant. Tendrament. I ploro. De por.

- Em moro!

Em diu ella. Aconsegueix articular dos mots: "Em moro".

Les dues noies l'ajuden a incorporar-se i la transporten ràpidament en cadira de rodes cap al seu llit.

- Agafa-li la ma.

Em diu una veu que no aconsegueixo identificar, però a qui faig cas. Agafo la ma de la mare. Li vull dir que no tingui por, que jo soc aquí. Li vull dir que no es preocupi, que ara vindrà una metgessa i la curarà. Li vull dir que l'estimo, que la necessito, que em vull quedar per sempre al seu costat. Però em surt un sanglot de dins del cor, de dins de l'estómac, i no aconsegueixo articular cap mot.

- Em moro!

Em repeteix ella, mentre em mira als ulls.

I, acte seguit, exhala el seu darrer alè.